

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.),

stwierdzam nieważność

§ 8 ust. 2 pkt 22 oraz pkt 23 lit. b, § 8 ust. 10, §37 ust. 1 we fragmencie „/1 i E/7” uchwały nr LX/444/2023 Rady Miasta i Gminy Wiązów z dnia 28 września 2023 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów.

Uzasadnienie

Rada Miasta i Gminy Wiązów, powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2023 poz. 997 ze zm.) – zwaną także ustawą oraz w związku z uchwałami nr XXVIII/222/2021 z dnia 27 kwietnia 2021 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów oraz nr XXIX/237/2021 z dnia 18 czerwca 2021 roku w sprawie zmiany uchwały nr XXVIII/222/2021 Rady Miasta i Gminy Wiązów z dnia 27 kwietnia 2021 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów oraz po stwierdzeniu, że uchwała nie narusza ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wiązów, przyjętego uchwałą LX/443/2023 Rady Miasta i Gminy Wiązów z dnia 28 września 2023 r., podjęła na sesji w dniu 28 września 2023 r. uchwałę nr LX/444/2023 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów – zwaną dalej także uchwałą.

Uchwała, wraz z dokumentacją prac planistycznych, wpłynęła do Organu Nadzoru w dniu 25 października 2023 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził podjęcie

- 1) § 8 ust. 2 pkt 22, pkt 23 lit. b, § 8 ust. 10 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977 ze zm.), w związku z §4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zwanym dalej „rozporządzeniem” w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 2 i art. 36 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840 ze zm.) oraz art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682 ze zm.), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego poprzez przekroczenie upoważnienia ustawowego w zakresie określenia zasad ochrony zabytków oraz modyfikację przepisów upoważniających;
- 2) §37 ust. 1 we fragmencie „/1 i E/7” z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587), art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz §6 w zw. z §143 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zamieszczenie w uchwale wewnętrznie sprzecznych regulacji.

Na wstępie podkreślić należy, że podstawy nieważności uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy. Zgodnie z jego treścią, istotne

naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Przeprowadzona ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały, tj. pod kątem art. 28 ust. 1 ustawy, pozwala stwierdzić, że Rada Miasta i Gminy Wiązów, uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego.

Zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczą całego aktu obejmującego część graficzną i tekstową, zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Zawartość planu miejscowego określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa art. 16 ust. 1 ustawy oraz wydane, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tego artykułu, rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2021 r. poz. 2404). Organ nadzoru zwraca jednak uwagę, że w analizowanym przypadku zastosowanie znajdzie poprzednio obowiązujące rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie bowiem z §12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do projektów planów miejscowych sporządzanych lub zmienianych na podstawie uchwały o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu miejscowego podjętej przed dniem 24 grudnia 2021 r. stosuje się przepisy dotychczasowe. Uchwała nr XXVIII/222/2021 w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów została podjęta na sesji w dniu 27 kwietnia 2021 roku, a uchwała zmieniająca nr XXIX/237/2021 w sprawie zmiany uchwały nr XXVIII/222/2021 Rady Miasta i Gminy Wiązów z dnia 27 kwietnia 2021 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów podjęto w dniu 18 czerwca 2021 roku.

1.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy jednym z obligatoryjnych elementów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych, oraz dóbr kultury współczesnej. W § 4 pkt 4 rozporządzenia określono, że ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Z kolei jak wynika z treści art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w strategiach, analizach, planach i studiach, o których mowa w ust. 1, w szczególności określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do jak najlepszego stanu.

Przytoczone powyżej regulacje wyznaczają granice upoważnienia ustawowego dla organu stanowiącego gminy do określania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji w zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych, oraz dóbr kultury współczesnej. Adresat upoważnienia nie może zatem wykroczać poza dopuszczalny zakres przyznanej mu kompetencji.

Tymczasem w § 8 ust. 10 uchwały Rada Miasta i Gminy Wiązów uregulowała postępowanie przy stanowisku archeologicznym wpisanym do rejestru zabytków: „10. Obejmuje się ochroną stanowisko archeologiczne, które jest wpisane do rejestru zabytków, dla którego obowiązuje wymóg przeprowadzenia badań archeologicznych przy zamierzeniach związanych z pracami ziemnymi w jego obrębie oraz dodatkowe, następujące wymogi konserwatorskie: a) w obrębie znajdującego się na terenie objętym opracowaniem planu chronionego stanowiska archeologicznego o numerze rejestru 104/Arch/1965 z dnia 11.02.1965 (grodzisko z XIII w.) oraz w jego bezpośrednim sąsiedztwie wszelkie zamierzenia inwestycyjne wymagają przeprowadzenia wyprzedzających inwestycję ratowniczych badań archeologicznych, b) zakaz działań inwestycyjnych nie związanych bezpośrednio z konserwacją i rewaloryzacją zabytkowego terenu - dopuszcza się jedynie prowadzenie prac porządkowych, konserwację zachowanych elementów zabytkowych celem ich ekspozycji w terenie lub zabezpieczenia przed zniszczeniem, c) na tym terenie wszelkie ewentualne prace

rewaloryzacyjne należy prowadzić w porozumieniu z Dolnośląskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków oraz prowadzić za pozwoleniem na prace archeologiczne i wykopaliskowe. Inwestor winien liczyć się z koniecznością zlecenia dodatkowych badań lub opracowań studialnych archeologicznych, architektonicznych, stratygraficznych, dendrochronologicznych i innych, d) zasób ewidencji i rejestru stanowisk archeologicznych podlega sukcesywnym uzupełnieniom i weryfikacji.”.

Ponadto, w zapisach uchwały dotyczących strefy „A” ochrony konserwatorskiej, dla obszaru historycznego miasta Wiązowa wpisanego do rejestru zabytków pod nr A/1847/393 decyzją z dnia 25.11.1956 r. (§ 8 ust 2 pkt 22, pkt 23 lit. b uchwały) Rada postanowiła: „pkt 22) wszelkie zamierzenia i działania (w tym wszelkie zmiany form własności, funkcji, podziałów nieruchomości, przebudowy, rozbudowy i remonty, zagospodarowania terenu wnoszenie nowych obiektów, prace rewaloryzacyjne, badania archeologiczno-architektoniczne i stratygraficzne) na obszarze strefy A należy konsultować i uzgadniać z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków. pkt 23) ponadto dla zespołu kościelnego (kościół otoczony murem i plebania) obowiązują dodatkowo następujące wymogi: a) obowiązują działania odtworzeniowe i rewaloryzacyjne, na terenie zespołu obowiązuje zakaz wnoszenia nowych obiektów kubaturowych, b) wszelkie zamierzenia i działania inwestycyjne należy poprzedzić uzyskaniem wytycznych konserwatorskich.

Zestawiając ze sobą regulacje ustawy z postanowieniami § 8 ust 2 pkt 22, pkt 23 lit. b, ust. 10 uchwały należy stwierdzić, że w zakresie wskazanym w art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy nie mieści się uprawnienie rady gminy do nakładania na właścicieli terenów – w uchwale będącej aktem prawa miejscowego – ściśle określonych obowiązków, jak i braku możliwości nakładania na inne organy administracji publicznej (tu: wojewódzkiego konserwatora zabytków) obowiązku dokonywania takich działań, gdyż także kompetencje organów administracji publicznej winny być regulowane ustawowo.

Równocześnie wskazać należy, że zasady prowadzenia robót budowlanych przy zabytkach wpisanych do rejestru (§8 ust. 10 uchwały) reguluje ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz ustawa Prawo budowlane, która reguluje również zasady prowadzenia robót budowlanych przy obiektach zabytkowych ujętych w gminnej ewidencji zabytków.

Artykuł 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami nakłada – w odniesieniu do zabytków wpisanych do rejestru – obowiązek uzyskania pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków. Przepis art. 39 ustawy Prawo budowlane stanowi zaś, iż prowadzenie robót budowlanych przy obiekcie budowlanym wpisanym do rejestru zabytków wymaga, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, uzyskania pozwolenia na prowadzenie tych robót, wydanego przez właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków, natomiast w stosunku do obiektów budowlanych niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, wydanie pozwolenia na budowę wymaga – od organu administracji architektoniczno-budowlanej – uzgodnienia z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

Jak wynika z powyższego, na gruncie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz ustawy Prawo budowlane – zarówno katalog działań wymagających uzyskania pozwolenia konserwatora zabytków, jak i formy jego działania są ściśle określone, i ani z przepisów tych ustaw, ani też w szczególności z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie można domniemywać kompetencji rady gminy do określania dodatkowych warunków. Na marginesie wskazać również należy, że uchwalone § 8 ust. 2 pkt 22 i pkt 23 lit. b oraz ust. 10 uchwały przepisy, mogą wprowadzać w błąd zarówno potencjalnych inwestorów – co do przebiegu procesu inwestycyjnego, jak i prowadzić do nałożenia na nich obowiązków niezgodnych z przepisami powszechnie obowiązującymi.

W toku postępowania nadzorczego, odnośnie regulacji § 8 ust. 2 pkt 22 i pkt 23 lit. b uchwały, Przewodnicząca Rady Miasta i Gminy Wiązów wyjaśniła „W powyższym zakresie kierowano się wnioskami sformułowanymi przez DWKZ we Wrocławiu, który od ich uwzględnienia uzależniał wydanie pozytywnego uzgodnienia bez którego nie można przystąpić do dalszego procedowania opracowania mpzp. Naszym zdaniem to sformułowanie stanowi jedynie informację, a nie ustalenie obligatoryjnego stosowania. Podobnej treści zapisy były formułowane dla innych procedur planistycznych i nie były przez Państwa kwestionowane.”. Odnosząc się zaś do § 8 ust. 10 uchwały stwierdziła: „Naszym zdaniem sformułowania w § 8 ust. 10 uchwały stanowią jedynie informację, a nie ustalenie obligatoryjne do stosowania. Podobnej treści zapisy były formułowane dla innych procedur planistycznych i nie były przez Państwa kwestionowane.”.

Wyjaśnienia złożone w przedmiotowym zakresie przez Przewodniczącą Rady Miasta i Gminy Wiązów – w świetle argumentów wskazanych powyżej – nie zasługują na uwzględnienie. Organ stanowiący gminy posiada kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wobec obiektów

ujętych w gminnej ewidencji zabytków rozwiązań niezbędnych do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do jak najlepszego stanu. Podstawę prawną takiego działania stanowi m.in. art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Niemniej jednak realizacja wskazanej normy kompetencyjnej nie może naruszać regulacji prawnych zawartych w innych aktach powszechnie obowiązującego prawa rangi ustawowej.

Należy również podkreślić, że plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego i musi być kształtowany zgodnie z podstawowymi zasadami prawodawczymi. Plan miejscowy nie może zatem zawierać norm indywidualno-konkretnych odnoszących się do poszczególnych nieruchomości, czy obiektów budowlanych, gdyż takie normy są domeną rzeczowych aktów administracyjnych. Powoływane wyżej regulacje ustawowe wyraźnie wskazują, że normy związane z ochroną zabytków mogą być w planie miejscowym ustalane dla poszczególnych terenów ujmowanych w strefy ochrony konserwatorskiej, nie zaś odnosić się do indywidualnie określonych zabytków nieruchomości będących obiektami budowlanymi (§ 8 ust. 10 uchwały). Obiekty będące zabytkami mogą być w planie jedynie określone, zaś ustalenia mogą odnosić się wyłącznie do terenów określonych jako strefy konserwatorskie. Równocześnie ustalenia odnoszące się do zabytków, czy strefy zabytków wpisanych do rejestru zabytków nie mogą modyfikować zapisów ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (§ 8 ust. 2 pkt 22 i pkt 23 lit. b uchwały).

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy, rada gminy posiada uprawnienie do uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Treść podjętej uchwały determinuje art. 15 ust. 2-4 ustawy, w którym wskazany został zakres przedmiotowy planu miejscowego. Unormowanie to stanowi również podstawę – dokonywanej zgodnie z art. 28 ustawy – weryfikacji zgodności uchwały z prawem. Jeżeli bowiem plan miejscowy został sporządzony z istotnym naruszeniem zasad jego sporządzania, to uchwała organu stanowiącego gminy jest nieważna w całości lub części. Plan miejscowy podjęty uchwałą Rady narusza zasady sporządzania takiego aktu prawa miejscowego, co powodowało konieczność stwierdzenia nieważności w części.

Zastosowana w uchwale koncepcja realizacji jednego z obligatoryjnych elementów planu miejscowego narusza zatem zasadę sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikającą z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy, w związku z § 4 pkt 4 rozporządzenia, a także regulowaną art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

2.

Rada w §37 ust. 1 uchwały wprowadziła ustalenia dla terenów urządzeń elektroenergetycznych, oznaczonych symbolem E, wprowadzając zapis, zgodnie z którym: „1. Ustalenia dla terenów urządzeń elektroenergetycznych oznaczonych na rysunku planu symbolem E/1 i E/7: 1) przeznaczenie podstawowe: tereny urządzeń elektroenergetycznych; 2) przeznaczenie uzupełniające: urządzenia towarzyszące, zieleni niska;”. Tym samym pominięto regulacje dla terenów urządzeń od E/2 do E/6. Równocześnie na załączniku graficznym do uchwały wskazano wszystkie tereny urządzeń elektroenergetycznych od E/1 do E/7.

Zauważyć należy, że zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Ponadto, zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy, plan miejscowy uchwała rada gminy po stwierdzeniu zgodności z ustaleniami planu ogólnego, rozstrzygając jednocześnie o sposobie realizacji zapisanych w planie miejscowym inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu miejscowego stanowi treść uchwały w sprawie uchwalenia planu miejscowego, a część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do tej uchwały. Z treści § 2 pkt 4 rozporządzenia wynika, że projektem planu miejscowego jest projekt tekstu planu miejscowego i rysunku planu miejscowego, natomiast z § 8 ust. 2 rozporządzenia wynika, że na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego.

Analiza przywołanych przepisów prowadzi do wniosku, że projekt planu musi zawierać część tekstową i graficzną. Tekst planu miejscowego stanowi treść uchwały rady gminy i jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie planu miejscowego. Rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku. Innymi słowy, rysunek planu stanowi uzupełnienie i wyjaśnienie tekstu, a zatem nie może zawierać ustaleń innych niż tekst uchwały. „Część graficzna planu jest «uszczegółowieniem» części

tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie – z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu” (wyrok WSA w Lublinie z dnia 13 października 2009 r., II SA/Lu 393/09). Podobne stanowisko zostało zawarte w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, m.in.: z dnia 29 listopada 2017 r. (sygn. akt II SA/Wr 628/17) i z dnia 11 kwietnia 2018 r. (sygn. akt II SA/Wr 75/18).

W przedmiotowej sprawie odmienne ustalenia dotyczące terenów urządzeń elektroenergetycznych, oznaczonych symbolem od E/2 do E/6 w treści planu oraz na załączniku graficznym planu powodują, że uchwała narusza zasady sporządzania projektu planu określone w powołanych powyżej przepisach. Po drugie, uchwała jest nieczytelna, bowiem jej rysunek graficzny nie ma odzwierciedlenia w treści. W związku z tym konieczne było doprowadzenie do zgodności między częścią tekstową a graficzną uchwały nr LX/444/2023 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obrębie miejscowości Wiązów.

Zauważyć należy, że taki sposób stanowienia prawa narusza natomiast zasady konstytucyjne. Skoro miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 ustawy), to konieczne jest by zawarte w nim regulacje spełniały warunek określoności prawa, co „oznacza nakaz jego precyzyjności, tj. stanu, w którym istnieje możliwość wywiedzenia z niego jednoznacznej normy prawnej [...] [oraz] nakaz formułowania prawa przejrzystego, tj. [...] zrozumiałego dla jednostki” (T. Zalasieński, Zasada prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 184-185). Konieczność stanowienia prawa cechującego się „poprawnością”, „precyzyjnością” i „jasnością” wielokrotnie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny (np.: wyroki TK z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99; z dnia 13 lutego 2001 r., K19/99; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05). Wskazywał on ponadto, jako wymóg zgodności aktu z zasadami prawidłowej legislacji, koherentność przepisów. Trybunał Konstytucyjny uzasadniał, że „nie tylko poszczególne przepisy winny być sformułowane poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego, lecz wymóg logicznej poprawności i spójności należy stawiać całemu aktowi prawnemu. [...] Przy ocenie każdej regulacji obejmującej kilka przepisów albo przy badaniu różnych norm prawnych zawartych w jednym akcie prawnym konieczne jest rozważenie, czy te regulacje i unormowania pozostają ze sobą spójne i logicznie powiązane” (wyrok TK z dnia 17 maja 2005 r., P 6/04).

Wyjaśniając zarzut naruszenia §6 w zw. z §143 rozporządzenia, należy wskazać, że zgodnie z treścią §6 przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencję prawodawcy. Przepis §6, zgodnie z treścią §143, ma zastosowanie do projektów aktów prawa miejscowego.

W trakcie postępowania nadzorczego Przewodnicząca Rady, odnosząc się do braku ustaleń szczegółowych dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami E/2, E/3, E/4, E/5 oraz E/6, wyjaśniła, że: „W powyższym zakresie powodem braku w/w ustaleń jest fakt, iż doszło do niezamierzonego chochlika przy przepisywaniu treści uchwały do edytora i w par. 37 zamiast sformułowania „E/1 i E/7” winno być „E/1 - E/7”. Prawdziwe jest sformułowanie par. 37 „Ustalenia dla terenów urządzeń elektroenergetycznych oznaczonych na rysunku planu symbolem E”.”.

Wobec powyższego wyjaśnienia należy uznać, iż stwierdzenie nieważności §37 uchwały we fragmencie „/1 i E/7” za wystarczające. Wyeliminowanie z obrotu prawnego postanowień uchwały ograniczających, w sposób niezgodny z zamierzeniami Rady, przeznaczenie terenów urządzeń elektroenergetycznych jedynie do oznaczonych symbolem E/1 i E/7 pozwoli adresatom normy prawnej na ustalenie intencji lokalnego prawodawcy oraz umożliwi im zachowanie zgodne z jej treścią.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzam jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

Jarosław Obremski